

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. július 10-én.***

**Kezdő ének:** 135. zsoltár 1. verse

**Főének:** 465. dicséret mind a 4 verse

**Ének prédikáció előtt:** 459. dicséret 4. verse

**Textus:** Galata levél 5. rész 22. verse: „A Lélek gyümölcse pedig: (...) szelídség.”

### ***Kedves Testvéreim!***

Azt hiszem, hogy a szelídségről sok minden eszünkbe juthat. Gondolhatunk a vadgesztenyére, amit ugyan nem eszünk meg, de nagyon sok mindenre tudunk használni és ott van a szelídgesztenye, amit pedig jóízűen megeszünk. Eszünkbe juthat a Bibliából is az a kép, amit Pál apostol használt a vad és szelíd olajfáról, hogy miként oltotta be Isten kegyelme a pogányokat a szelíd olajfába és viszi tovább az életüket. A növényeknél a vad az, ami az ember számára ehetetlen és a szelíd az, ami ehető és fogyasztható.

Azonban az állatvilágban is vannak vadon élő és megszelídített állatok. Amik vadon élnek, azok félnek az embertől, sőt sokszor az ember számára is félelmetesek, a szelíd állatok pedig hozzászoktak az ember közelségéhez és segítői a munkájának. A megszelídített állatok az ember szolgálatában állnak.

Nagyon egyszerűen legelőször azt fogalmazhatjuk meg, hogy a szelídség akkor valósul meg az életünkben, hogyha az más számára használható ad, ha az segítséget nyújt. A szelíden élő ember a másik ember számára olyat ad, ami előrevezeti, ami segíti, ami jobba teszi az életét. Ebből nyilvánvalóan következik az is, hogy semmi olyat nem tesz a szelíd ember, ami ártana, ami rombolna, ami tönkretenne bármit is a másik életében.

Pál apostol, amikor azt mondja, hogy a Lélek gyümölcse pedig a szelídség, akkor ezt helyezi legelőször a szívünkre. Ne legyen semmi ártó szándék bennünk. Nem csupán azt mondja, hogy ne legyen olyan tettünk, vagy szavunk, amivel bántunk, vagy sebzünk, hanem azt, hogy még csak a szándék se legyen meg bennünk.

Rendkívül nehéz ez az út. Nyugodtan mondhatom, hogy teljességgel lehetetlen. Hányszor előfordul velünk az, hogy kicsit felbosszantanak minket és máris valami rosszat kívánunk a másiktól. Nem mondjuk ki, nem tesszük meg, de a gondolatainkban ott van az indulat. Akiben ott a szelídség, az soha nem lehet indulatos, soha nem veszítheti el a fejét. Más szóval, mindig nyugodt és higgadt marad.

Milyen jó lenne, ha ezt meg tudnánk valósítani. Akkor nem lenne kérdés, hogy az iskolában hogyan fegyelmezzük a gyereket, ugyanis a gyerek nem akarna ártani a tanárnak, sem az osztálytársainak, és nem is lenne szükség semmilyen fegyelmező eszközre. Akkor azzal sem lenne probléma, hogy mennyi a börtönök férőhelye az országban, nem kellene újabb és újabb épületeket emelni, mert senki sem akarna ártani a másiktól, nem lenne lopás, nem lenne erőszak, nem lenne gyilkosság, vagy gyalázkodás, rágalmozás sem. Ha a szelídség működne, mennyivel egyszerűbb lenne a világ. Ez sem megy automatikusan, ez is csak Isten ajándékeként lehet jelen az életünkben, tehát a Lélek gyümölcse a szelídség.

A hiányát azonban nem csak mások életében vehetjük észre, hanem a saját életünkben is észlelhetjük. Mi, akik ma itt vagyunk, hála Istennek nem szaporítjuk a börtönben lévőek számát. Mi most éppen semmi olyat nem teszünk, és nem mondunk, ami a másiktól ártalmas lehet. Azonban egy kérdést fel kell tennünk. Így van ez életünk minden egyes pillanatában? Soha, senkinek nem akarunk rosszat? Azt hiszem, hogy ezt már csak nagyon kevesen mondhatjuk el magunkról. Én biztosan nem. Igenis előfordul, hogy átfut a gondolataimban, amikor lakott területen belül száguldozó autót látok, hogy bárcsak a következő kanyarban kisodródna, és akkor nem veszélyeztetné mások életét. Rossz szándék van bennem az ő életével kapcsolatban. Nem az a kérdés a szelídségnél, hogy a másik mit tesz, hanem az, hogy én arra miként reagálok. A szelíd ember képes a rosszra is, a mások életét veszélyeztetőre is úgy válaszolni, hogy nem akarja a másik kárát.

Isten maga is ezzel a szelídséggel néz ránk. Nyugodtan mondhatná, hogy ha a bűnben akartok maradni, hát maradjatok. Úgyis jön majd az ítélet, amikor kiderül minden, a jól elnyerik jutalmukat, a gonoszak pedig megkapják méltó büntetésüket. Mondhatná azt is, hogy ha tönkre akarjátok tenni a saját életeteket, akkor tegyétek csak nyugodtan tönkre. Én nem tehetek róla, ha a saját hibáitok, az életetekben meglévő mulasztások mindent elrontanak.

Csak hogy Isten nem így gondolkodik. Ő még az Ő Fiát, Jézus Krisztust is elküldte, hogy minket megmentsen. Nem hogy nem akar rosszat nekünk, hanem az örök üdvösségre akar elvezetni minket. Ahogyan Ezékiel prófétán keresztül megszólalt maga az Úr: „Életemre mondom, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen”. (Ez. 33.11) Még a bűnös em-

bert is a jó útra akarja vezetni. Isten szelíden fordul az ember felé.

Ez a szelídség az, ami megjelent Jézus földi életében is. Amikor bevonult Jeruzsálembe, akkor azt írja az evangélista, hogy királyod jön hozzád, aki szelíd és alázatos. (Mt. 21.5) Nem hatalmát akarta fitogtatni, hanem Isten közelségét, mélyre hajlását akarta megmutatni. Erre hivatkozva mondja a tanítványainak, hogy „vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek”. (Mt. 11.29) Aki megtapasztalja azt, hogy Isten Jézusban milyen mélyre hajolt érte, az lesz képes arra, hogy meg legyen életében a szelídség.

A Lélek gyümölcse a szelídség. Ez pedig azon túl, hogy nem akarunk rosszat, hanem a jót tesszük, arra is figyelmeztet, hogy mindez lágy lelkületet takar. Nem puhány lélekről beszélünk itt, hanem arról, amit így mondunk, hogy lágyszívű valaki. Olyan magatartásról van szó, amiben nincsen semmi él, vagy ahogyan mondani szoktuk, nincsen benne semmi karcosság, vagy éppen keménység. Az ilyen ember nem elnyomja a gyengébbet, hanem éppen ellenkezőleg, segíti. Ahogyan Jézusról mondja az evangélium, Ő „megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölgő mécsest nem olt ki.” (Mt. 12.22)

A lágyszívű, szelíd ember arra is ügyel, hogy a másikat ne ijessze meg, és ne ijessze el. A legfontosabb természetesen az, hogy Krisztus ügyétől ne ijesszünk el senkit. Pál apostol írta a Korinthusi gyülekezetnek, hogy „Krisztus szelídségével és gyöngédségével kérlek titeket” (2Kor. 10.1). Nem akarta, hogy valaki az ő keménysége miatt fordítson hátat Jézusnak. Leveleiben felhívja a figyelmet, hogy a gyülekezet tagjai kerüljék a viszálykodást, „legyenek szelídek” (Tit. 3.2), éljenek Krisztus elhívásához méltó módon, „teljes szelídséggel” (Ef. 4.1-2). Ha valakit figyelmeztetni kell, ha az életét ki kell igazítani, akkor azt is „szelíd lélekkel” tegyék (Gal. 6.1). Ráadásul, aki az Úr szolgálja, mindenkihez barátságos és még az ellenszegülőket is „szelídséggel neveli” (2Tim. 2.24-25.), hogy hátha megtérnek és megismerik a Krisztusban megjelent üdvösséget. A szelídség célja soha nem az, hogy ránk örömmel nézzenek az emberek, hanem az, hogy Jézus üzenetét a szelídségünk által befogadják. A Lélek gyümölcse pedig szelídség.

Mostanra talán már érzékeljük azt is, hogy a szelídség nem gyengeség. Nem arról van szó, hogy nem tudunk megtenni valamit és azért nem tesszük meg. Bár meg tudnánk tenni, de mégsem tesszük meg, hiszen erre mutatott nekünk példát a mi Urunk. A gyengébbet el tudnánk nyomni, de nem nyomjuk el, mert Jézus sem tette. Az ellenünk vétkező embert könnyen meg tudnánk alázni, de nem tesszük, mert Jézus sem alázott meg egyetlen bűnöst sem. Ki tudnánk használni azt is, hogy nagyon sokan nem tudnak eligazodni az életben és ezt a gyengeséget a saját hasznunkra tudnánk fordítani, de nem tesszük meg, mert Jézus sem tette meg. A szelíd ember semmi olyat nem tesz, ami a másik erőtlenségét a saját maga hasznára fordítja.

Az istentisztelet során hallott bibliai történet is arról szól, hogy bár Isten tud sziklát törni, tud földrendést okozni, minden hatalommal rendelkezik, mégsem használja Illés ellen, sőt nem használja senki ellen sem. A prófétának meg kell tanulnia, hogy a Mindenható a halk és szelíd hangban van ott. Abban, amit minden félelem és minden aggodalom nélkül meghallgathatunk. Amit ha hallunk, akkor odaléphetünk Isten elé. A szelídség megnyitja az utat a Mindenhatóhoz, hogy az Ő erejével nyíljon meg a mi életünk is.

Illés ezt a megnyíló utat láthatta meg. Ott volt elkeseredve, ott volt a félelmeivel, ott volt azzal a lelkülettel, hogy igazából nem maradt meg senki rajta kívül. Amikor pedig látja Isten erejét és hatalmát, akkor abból nem nyer erőt, csak nőnek a félelmei. De amikor megszólalt a halk és szelíd hang, akkor kilépett a barlangból, hogy Isten újra útnak indítsa, újra feladatot kapjon, hogy élete ismét értelmet nyerjen.

A szelídség ezt az erőt jelenti, Kedves Testvéreim! Erőt ahhoz, hogy tudjunk mindig jót gondolni. Erőt ad ahhoz, hogy mások életének ne ártsunk, hanem a gyengének is segítségére legyünk. Leginkább pedig erőt ad ahhoz, hogy kilépjünk életünk bezártságából, hogy elinduljunk és vigyünk tovább a jó hírt Jézus Krisztusról. Adja meg az Úristen, hogy a Lélek gyümölcseinek ez a szelete, a szelídség is legyen meg bennünk.

***Ámen!***

**Záró ének:** 469. dicséret mind az 5 verse